ב"ה | גיליון **781**
ערב שבת קדש
פרשת **בשלח** תשפ"ו

		***
י-ם	16:36	17:48
ת"א	16:55	17:52
חיפה	16:53	17:50
ב"ש	16:56	17:53

אוצר הנפש

עלון שבועי בענייני תורת הנפש ותיקון המדות משיעורי **הרב יצחק גינזבורג** שליט"א

אוצר הפרשה

המלחמה בעמלק

בפרשת בשלח קוראים על מלחמת עמלק. הסיום של מלחמת עמלק הוא בשבועת ה' "כי יד על כס יה מלחמה להוי' בעמלק מדר דר", "נשבע ה' שאין השם שלם ואין הכסא שלם עד שימחה זרעו של עמלק" – עמלק נלחם כנגד שם הוי' השלם, ורוצה שישאר רק גילוי של שם "יה". לעמלק 'לא אכפת' שיהיו הצדיקים העליונים, "הנסתרת להוי' אלהינו" – ה' הצדיק (**י**) וצדיק הדור (**ה עילאה**). הוא נלחם נגד הגילוי של "והנגלת לנו ולבנינו" – נגד ההכרה ש"ועמך כֻּלם צדיקים" ועוד יותר נגד האפשרות שאני, עם כל הכרת החסרונות של עצמי, אוכל לומר שגם בי יש נקודה של צדיק.

על עמלק כתוב "ויזנב בך כל הנחשלים אחריך", מול ה"צדיק הוי'" וה"צדיק יסוד עולם" אין לו מה לעשות – הוא מנסה להלחם ביהודים שהענן פולטן, במי שצריך להתאמץ כדי לראות שגם הוא צדיק. **עמלק** בגימטריא **ספק** – הוא מטיל ספק במדות הטובות של כל היהודים ומנסה להטיל ספק גם בנקודת האמונה שיש בלבי.

כדי להביא את המשיח ולעשות לה' "דירה בתחתונים", תכלית בריאת העולם, צריך להלחם בעמלק ולנצח אותו ולגלות את נקודת הצדיק שיש בכל היהודים, בלי להוציא אותי מהכלל.

(וארא תשפ"ג)

אוצר הסיפור

היכולת להבחין בקדושת חפצי הצדיק

י' שבט הוא יום ההילולא של אדמו"ר הריי"צ, האדמו"ר הקודם.

כשקנה החסיד ר' שמואל גוראריה המכתבים וכלים שונים מהגניזה דחרסון, שהיו שייכים להבעש"ט ותלמידיו, והביאם לרוסטוב במתנה לכ"ק אדמו"ר מוהרש"ב – כ"ק אדמו"ר לקח כל אחד ואחד, ואמר: זה אמת וזה אינו אמת. כן ביירר כל אחד ואחד בייחוד. וכ"ק אדמו"ר הרש"ב אמר לו שיראה את כל החבילה לבנו, כ"ק הריי"צ.

כל יהודי יש בו קדושה, ובאשר הוא אוחז דבר שבקדושה – אז יש כח המושך

אח"כ נכנס לבנו כ"ק אדמו"ר הריי"צ, ולא סיפר לו דבר ממה שאמר כ"ק אביו. וכ"ק הריי"צ נטל גם כן בזה הסדר, וביירר ממש כמו כ"ק אביו.

אצל כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב לא הרהיב עוז בנפשו לשאול מאין הוא יודע, אבל אצל כ"ק מוהריי"צ, שהיה לו עמו קירוב הדעת, שאל לו מאין הוא יודע מה אמת ומה שהוא אינו אמת.

ענה לו כ"ק: כל יהודי יש בו קדושה, ובאשר הוא אוחז דבר שבקדושה – אז יש כח המושך. קדושה נמשך לקדושה.

חפץ שהיה שייך לצדיק משפיע טוב על המחזיק בו, ומעורר אותו לעבודת ה'. לכן מחלקים צדיקים רבים מטבעות ושטרות בסגולה, וחסידים מתאמצים לזכות בחפצים ובגדים מרבם. כאן, מתייחדים הרבי הריי"צ ואביו, הרבי הרש"ב, ביכולת לחוש באופן מיוחד את הקדושה שבחפץ: הם חשים את הקדושה שבהם מתעוררת ומתחזקת מן המפגש עם קדושת החפצים, וכך נוצר 'מגנט קדוש' המושך את הנפש אליו.

(מתוך נפלאות פ"ה)

אוצר השו"ת

קשיים בפרנסה

שאלה: איך מתמודדים עם קושי בפרנסה?

תשובה: "וברכך ה' אלהיך בכל אשר תעשה" – צריך לעשות כלי לפרנסה אך הברכה באה מלמעלה, מה', למי שבוטח בו ומשליך עליו את יהבו, באשר היגיעה היא "יגיע כפיך" לבד, לא יגיעת המח והלב, שעליהם להיות עסוקים תמיד בעבודת השי"ת, להפיץ אור ואהבה בבית ובחוץ.

(נפלאות פר' תרומה פ"ה)

יו"ל ע"י תלמידי הרב גינזבורג. להצטרפות לתפוצת שיעורי הרב:דוא"ל: itielgi@gmail.com וואטסאפ: 050-7951105

אוצר התבונה

מהמלחמה בקליפת פלשתים

הסוד של "ארץ פלשתים" שייך לנו היום במיוחד, כאשר אנחנו נלחמים נגד מי שמכנים את עצמם פלשתינאים. אין, כמובן, קשר דם אמתי בין הפלשתים לבין אויבינו היום, אך כשם שהמלחמה בקליפת יון נמשכת גם בגלות אדום, כך המלחמה באזורים בהם חיו הפלשתים קשורה למלחמה בפלשתים בדורות עברו. ביציאת מצרים לא עברו עם ישראל דרך ארץ פלשתים, וגם לאחר שנכנסו לארץ המלחמה בפלשתים נמשכה מדור לדור – יהושע והשופטים לא ירשו את ארץ פלשתים, דוד נלחם בפלשתים כל ימיו וכך גם בניו אחריו, ולא נצחו. קליפת פלשתים תקועה לעם ישראל כמו 'עצם בגרון' במשך כל השנים, אך בעת – לאחר אלפי שנים – הגיע הזמן למלחמה ישירה בפלשתים עד לנצחון. דווקא המלחמה בפלשתים היא המלחמה העיקרית היום – על אף שגוי ששונא את ישראל שנאה עצמית נכנס בגדר עמלק ויש להורגו, "זרע עמלק" בגשמיות כבר אינו מוכר לנו, והיום המלחמה היא בעיקר בקליפת הפלשתים.

> גם היום לפלשתינים שנלחמים בנו, שהם רע גמור, יש יניקה דווקא מהרע שבנוגה

"פלשתים ליצנים היו" ועל הלצים נאמר "גרש לץ" – את המחבלים יש להרוג ואת שאר הפלשתים יש לגרש. כשמתבוננים בתניא שמים לב שהליצנות מופיעה בפרק א כאחד הביטויים ליסוד הרוח של קליפת נוגה, לצד הוללות, התפארות ודברים בטלים. לעומת זאת, בפרק ח מופיעה הליצנות לצד לשון הרע, כניגוד לדברים בטלים שיכולים להיות בהיתר. מכאן שקליפת הליצנות, קליפת הפלשתים, שייכת לרע שבנוגה – שהוא הממוצע-המחבר המעביר אל שלש הקליפות הטמאות לגמרי. במובן מסוים, הרע שבנוגה חמור יותר משלש הקליפות הטמאות, משום שהוא הגשר המחבר והמעביר מתחום הקדושה, דרך תחום ההיתר, אל תחום האיסור. בדיוק כך "ארץ פלשתים" עומדת בין מצרים, שהיא הטומאה הגמורה, לא"י, מקום הקדושה.

גם היום לפלשתינים שנלחמים בנו, שהם רע גמור, יש יניקה דווקא מהרע שבנוגה – הם משדרים לעולם שאינם רשעים גמורים, אכזריים בלי טעם, אלא שהם 'מסכנים' ו'עשוקים' – וזהו מקור התמיכה והחבה כלפיהם בעולם, דוגמת התופעות של פרו-פלסטיניות בקמפוסים ברחבי ארצות הברית וכיו"ב.

(בשלח פ"ד)

אוצר קצר

העדפת הקב"ה את שירת בניו על פני שירת המלאכים"

אמירת שירה לפני ה' היא תכלית החיים – ה' מצפה מבריאת העולם שהצדיקים יאמרו לפניו שירה ורק כאן נאמרה השירה, זו תכלית הבריאה. לכן יש מלאכים שאומרים שירה פעם אחת בעולם ואז הם מתאפסים, מתאיינים, הם גמרו את התפקיד שלהם, את תכלית חייהם. אבל מלאכי השרת, המלאכים הקבועים, אומרים שירה בכל יום וגם כאן הם רצו לומר שירה, אך ה' לא הרשה להם משום שבני ישראל, הלגיונות של ה', נתונים בצרה.

וכיון שיצאו ישראל מן הים באו המלאכים להקדים שירה לפני הקדוש ב"ה א"ל הקב"ה יקדמו בני תחלה הה"ד אז ישיר משה אז שר לא נאמר אלא אז ישיר שהקב"ה אמר ישיר משה ובני ישראל תחלה.

הפשט הוא שב"אז ישיר" ה"אז" הופכת את משמעות "ישיר" מלשון עתיד ללשון עבר – כלשון המדרש ש"אז" הולך גם לעבר וגם לעתיד – אבל כאן הדרשה היא ש"ישיר" היתה האמירה-הפקודה של ה' שבניו ישירו תחלה. הוא אומר למלאכים – 'כל הכבוד, אתם שרים, או עבדים נאמנים, שיכולים תמיד להכנס ולשיר, אבל אני אבא, שמעדיף תמיד את השירה של הבן שלי'.

(בשלח תשפ"ג)

אוצר הפתגם

בכאו"א מישראל נמצא הניצוץ של משה רבינו – "ויאמינו בהוי' ובמשה עבדו", הבחיר שבמין האנושי.

(ז' כסלו פ"ו)

אוצר הרמז

"ונחנו מה" – הבטול של משה רבינו

הבטול במציאות של משה, שמגלה את מהותו העצמית, הוא באמרו (פעמיים) "ונחנו מה" בפרשת המן (**מן** ר"ת "**מ**חני **נ**א"). באמירת "ונחנו מה" לצורך הורדת המן חוזר משה רבינו לכתר-לאין, עד לראש העליון שבו, "רישא דלא ידע ולא אתידע" (כח האמונה), כאמור בסיום שם "ויאמרו איש אל אחיו **מן הוא** [אותיות **אמונה**] כי לא ידעו מה הוא". ביטוי הבטול של משה דווקא באמירת "ונחנו", לשון רבים (שלא כמו בטול ה'אני' של אברהם ודוד, שאמרו "ואנכי עפר ואפר" ו"ואנכי תולעת ולא איש"), מתאים לדברי הקדושת לוי שמגמתו בבטולו היא התכללות עם אהרן אחיו, ובעצם – כפי שמאריך הרבי – התכללותו וחבורו לכל עם ישראל.

במלה "**ונחנו**" יש **חן** מיוחד, בכך שהיא נקראת ישר והפוך (ע"ד "**ונח** מצא **חן**", "**ונחנו**" אותיות **ונח-חן**, וכנ"ל שב"מחני נא" מתקן משה את "מי נח"). אך העיקר לענייננו שהיא רומזת לשלמותו של משה, שחי "ונחנו" (120) שנים, מ-ז' אדר עד ז' אדר – "בן מאה ועשרים שנה אנכי **היום** [בגימטריא **אין**]"– ואז הסתלק וחזר לשרשו שבאין, "ונחנו מה".

(ב אדר א פ"ב)

מהדורה עיצובית: דעה אביחיל | 054-6580146